

MIRZOVA VITZE

JOSEF PECINOVSKÝ

MIRZOVA VIZE

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

MIRZOVA
VIZE

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2023

Cover © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0132-9 (print)

ISBN 978-80-278-1334-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1335-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1336-0 (pdf)

*Tento román věnuji Jarku Mosteckému,
jemuž jsem Mirzovu vizi představil na Comic-Conu
v roce 2020. Netušil jsem, že se v tom okamžiku
setkáváme naposledy.*

Tak pravil Mirza:

To, co vidím, je část věčnosti, která se nazývá čas. Měří se existencí Slunce od počátku světa až k jeho konci. Vidím most. Postupně jsem zjistil, že se skládá z více než sedmdesáti oblouků. K nim se přidá několik neúplných oblouků, které kdysi byly celé; celkově se počet oblouků blíží ke stovce. Když jsem ty oblouky počítal, génius mi prozradil, že kdysi se tento most skládal až z tisícovky oblouků, ale velká povodeň smetla převážnou část mostu, takže teď zbývá jen necelá desetina.

Nad každým koncem mostu se vznáší černý mrak. Po mostu vidím kráčet velké zástupy lidí. Na konci mostu padají lidé do velkého vodního přívalu, který pod ním teče. Ale na mostě existuje bezpočet propadel, a když na ně poutník šlápne, propadne se a ihned z mostu zmizí. Tyto nástrahy jsou nejhustěji rozmístěny na počátku mostu a mnoho z těch, kteří se sotva prodrali mračnem, už končí v propadlech. Později jsou propadla rozmístěna dále od sebe, ale na celém mostě nenajdeš místo, které by se dalo projít hladce a bez nebezpečí. Člověk, který šlápne na propadlo, se již nedokáže zachytit. A tak lidí na mostě stále ubývá, derou se životem vpřed a nevšímají si těch, kteří

šlápli vedle. Málokdo z lidí dokáže projít až k samotnému konci mostu, jen několika vyvoleným se podaří projít až k druhému mračnu.

Nikdo netušil, že 21. června 2034 se celý most zřítí.

Miliony let nic nenarušovalo masu sedimentů, jen tlak nadloží lisoval dříve mocné vrstvy do tenkých slojí a měkká hmota se měnila v tvrdý kámen, poslušna přírodních zákonů a gravitačních sil. To vše trvalo jen do té doby, dokud si řeka, které později začali říkat Colorado, neusmyslela obrátit svůj tok k západu a posléze i k jihu, a tak si začala prodírat cestu mezi horninami, tlakem kontinentálního driftu zvedanými vzhůru, a svou silou a energií vytvořila tu největší jizvu do povrchu planety, jakou bylo vůbec možné najít.

Agresivní eroze nahlodávala pevnou strukturu hornin, molekulu po molekule, zrníčko po zrníčku, a uvolněnou hmotu pozvolna odnášela směrem k oceánu. Tento jev, na pohled zcela nepostřehnutelný, během času postupně odplavil kubické kilometry horniny a obnažil tak víc než miliardu let geologické historie planety.

A pak, jednoho dne, kdy už příslušníci toho nejschopnějšího živočišného druhu, jaký tato planeta zrodila, objevili cesty na dno kaňonu, se odlomil velký kus skály a zřítíl se o stovky metrů níže. Dlouho chodili kolem jenom ušatí jelenci, obývající tyto nehostinné prostory, prolézali kolem ještěrky i hadi, zemní veverky kutaly své nory, zaprášená vegetace svými dlouhými kořínky nasávala poslední zbytky vlhkosti, a z nebeských výšin na vše dohlíželi elegantní kondoři, plachtící nad propastí bez

jediného pohybu křídel. Až jednou jasný záblesk, odraz slunečních paprsků na stěně zvlhčené náhlým přívalovým deštěm, o několik desítek let později upozornil všímavé lidi na to, že se zde nachází něco neobvyklého.

Bylo třeba horolezecké výstroje, aby se mladý muž konečně po třech hodinách výstupu dostal na malý skalní výstupek. A tam ze svislé skály, hrozící každou chvíli zřícením, vykotal drobný úlomek kamenné hmoty, a pak další, a pak ještě jeden.

Když vše snesl dolů, ukázalo se, že z těch rozlámaných kousků lze sestavit lidskou lebku, s prázdnými očními důlky, s chybějící týlní kostí a se zbytky tří zubů. Na tom by nebylo nic divného, kdyby tyto zkamenělé ostatky nebyly nalezeny ve vrstvě prokazatelně dvě stě milionů let staré.

Příznačné je, že tento nález byl prohlášen za podvod a jeho objeviteli přinesl jen nepříjemnosti. Když se prokázalo, že o podvod nešlo, už tu nebyl nikdo, kdo by se tím mohl nebo chtěl zabývat.

Martin

Martin neměl hodinky ani kalendář, ale i kdyby je měl, nebyly by mu nic platné.

Mohl se tedy jen domnívat, že je den kratší, a usuzoval tak z toho, že stín na hodinách, které si zřídil neda-leko dolmenu, uháněl jako mezinárodní expres. No, tak rychle přece jen ne, ale nějaký rozdíl v pohybu tu byl. Nevšiml by si toho, kdyby pár dní před Velkým propadem neseřizoval sluneční hodiny na zdi místního kostela. Tyč vrhající stín uhnula a upadla, proto vylezl na žebřík a nasadil tam novou.

Přitom zjistil, že hodiny nejdou přesně, a musel upravit úhel tyče. Když studoval pravidla pro konstrukci slunečních hodin, podivil se, jak je to složitý mechanismus, pokud se od něj chce přesný výkon.

Teď si stavbou hodin krátil čas ve své nucené samotě.

Rok byl nepochybně stejně dlouhý jako dřív, ale Martin dosud nespočítal, kolik přesně uplyne těch krátkých dní, než Země oběhne jednou kolem Slunce.

I měsíc zlobil. Sice se řádně formoval do všech čtyř čtvrtí, ale byl přece jen o něco větší a spěchal oblohou, jako kdyby tančil kvapík. Pro stanovení času nebyl měsíc

podstatný, ale za temných nocí při novoluní Martin raději nevycházel.

Věděl, že v kalendáři by si měl udělat pořádek. Začal si podobně jako Robinson dělat zářezy do kmene stromu, ale po několika týdnech jeho strom vyvrátila prudká bouře a vodní příval odnesl povalený kmen kamsi daleko do pustiny. Martin tehdy zachránil jen holý život; ostatně nic víc kromě pár kousků oděvu a nože s sebou neměl.

Nechápal, jak se to stalo, že voda stoupla tak vysoko. Proč si jeho předchůdci zřídili dolmen v záplavové zóně? Ale co když je to tak, že v době, kdy se tady jeho předchůdci lopotili s púltunovými kameny, tu ještě žádná záplavová zóna nebyla?

Nedávno objevil umělou hráz nastavenou z poražených kmenů. Znejistěl. Který živočišný druh v tomto světě převzal roli bobra? Raptoři to určitě nebyli.

Jinak to bylo pěkné místo, na pláních na jižní straně Sněžné. Rozhodně sem nezasahovaly chladné severní větry a Sněžná pochytila většinu srážek. I když tam až příliš zářilo slunce, nehrozilo takové nebezpečí od severních větrů. Z vrcholu Sněžné stále vlál mlžný praporek, jen za jasných prosluněných rán mohl zahlédnout její vrcholek, blyštící se proti modré obloze jako démant.

Byl pevně přesvědčen, že právě dnes je slunovrat. Slunce už od rána mířilo strmě vzhůru jako nikdy předtím.

V temných, jasných a bezměsíčných nocích dlouho studoval hvězdy, snažil se zapamatovat si jejich rozestavení na obloze a sám pro sebe si sestavoval souhvězdí.

Nepoznával jedinou hvězdu. Původně si myslel, že to jsou hvězdy jižní polokoule. Mýlil se, stejně jako v mnohém jiném. Tyhle hvězdy neznal. Ta modře zářící hvězda první velikosti by mohla být Vegou, o kus dál svítil velký

rudý bod, snad Betelgeuze, snad Rigel, snad cokoli jiného. Bylo to cizí nebe...

Nápisy vyryté do kamenné stély, vztyčené proti jeho dolmenu, naznačily, že kdykoli nastane slunovrat nebo rovnodennost, propadne se sem nový člověk.

Ještě nikdy neviděl propad. Dokonce neviděl ani svůj vlastní propad, protože byl tolik ohromen a tak šokován, že raději zavřel oči.

Během jeho pobytu na tomto místě Země oběhla kolem Slunce již dvakrát. Mělo tedy nastat osm propadů. Ten první potvrdila přítomnost jeho samotného. Ty další prohloubily pochybnosti.

Věděl také, že dva nebo tři příchozí propásl, než objevil ten pravidelný rytmus. Propad měl nastat vždy čtyřikrát ročně, a vždy měl dorazit jen jeden člověk. Právě tam, na vrchol Sněžné.

Konečně se rozhodl, že dnes musí být slunovrat.

A tak se o několik hodin později škrábal nahoru po svahu Kostí, až na hranici sněžných polí. Výš a ještě výš, takřka až na vrchol.

Tu a tam ho zneklidnil nějaký ten ptakoještěr. Vypadali ohromní, ale Martin věděl, že ti letouni neváží víc než pět kilo. Měli docela chutné maso. Dali se zahnat holí. Dnes ale dali pokoj. Když měli dostatek mršin, neotravovali pocestné.

Tady byl klíč k otázkám, které si kladl. Byl pevně odhodlán, že dnes si propad nenechá ujít.

Slunce doslova padalo k obzoru, jeho vlastní stín se prodlužoval z nicoty do bizarního útlého obra, a zbývalo zdolat ještě nejméně tři kilometry horské pláně. Tam, vysoko nad čarou věčného sněhu, zahlédl malý bod.

Stála tam Svatyně.

Svět

21. června 2034 byla středa.

Nejdelší den v roce. Martin jej prožil na cestě.

Když vystupoval z vozu, podíval se směrem k západu. Spatřil slunce zahalené do mlhavého oparu. Právě se do-tklo čáry obzoru.

Necítil nic. Ani bolest, ani cokoli jiného. Kdyby zavřel oči, snad si žádné změny ani nevšiml.

Ale něco bylo jinak. Náhle pocítil chlad.

Slunce stálo zdánlivě stále na stejném místě, bylo i stejně velké, ale den jako kdyby se rozzářil. Zmizel mlhavý opar a obloha se pokryla jasnou modří. Věděl dobře, že tak krásnou modrou barvu v životě snad ještě nikdy nespatřil. Netušil, že se tím pohledem bude moci kochat po celý zbytek života.

Byl jinde.

Zmizela ulice, zmizely domy, zmizelo město, zmizela civilizace.

Martin stál vysoko na svahu hory. Hluboko pod sebou viděl do široka rozloženou krajinu, kterou neznal. Zdálo se, že pevnina tam dole je obklopená vodou, ale jistotu mít nemohl, tam na obzoru detaily splývaly. Pokud to ale byl ostrov, musel být větší než polovina Čech.

Na dosah ruky se do výšky dobrých dvaceti metrů tyčila drúza osamělých skal. Pohlédl opačným směrem, k horní části svahu. Tušil tam vrcholek hory, ale ten byl obklopen mlžným závojem, jak se na každou slušnou horu v pozdním odpoledni sluší.

Nohy měl zabořené do sněhu. V polobotkách to nebyl ten nejpříjemnější pocit, ale nebylo to téměř nic proti otřesu, který právě prožíval.

Zavřel oči a zatoužil být zpátky. Studený poryv větru ho vrátil do absurdní reality.

Přitiskl se ke skalní stěně a rozhlížel se.

O kus níž končila sněžná čára, za ní spatřil holou pláň a hluboko dole temně zelený val. Tundra? Les?

Sledoval slunce, jak nezvyklou rychlostí klouže kamsi hluboko do oceánu, a nebyl schopen pochopit, co se stalo. Po pravdě řečeno, nepochopil to nikdy. Ohromením se dlouho nemohl pohnout, jen cítil své vlastní srdce, jak mu divoce buší, skoro až v krku, a on sám byl zahlcen jakýmsi zvláštním pocitem, v němž se mísil strach i zvědavost.

Znovu zavřel oči, aby se zbavil toho přeludu. To, co vidí, to je přece jenom virtuální realita. Stačí sejmout brýle a bude zpět ve svém městě. Ve svém světě...

Žádné brýle neměl. Stál přitisknut ke skále a rozhlížel se. Pak pocítil večerní chlad.

Tato místa později pojmenoval. Stál vysoko na svahu Sněžné, nedaleko Svatyně. O několik set metrů výš se tyčil samotný vrcholek hory. Martin tušil, že je to kráter. Nikdy se tam nevydal.

A strmý sráz pod ním, to byl svah Kostí.

Brzy nastala temná noc, na obloze naskakovaly hvězdy jako ohnivé body, pokryly černou klenbu hustým popraškem, později doplněným závojem Mléčné dráhy. Po půlnoci vyšel měsíc v poslední čtvrti, velký jak polovina mlýnského kola, svítící jako obří lucerna. A Martin pochopil, že už nestačí jen se ptát – kde je. Musí se taky ptát – kdy. Octl se rozhodně v jiné době, ale nepochybně se nachází na rodné planetě. Měsíc je měsícem, jeho tvář je neměnná, stíny moří mají charakteristický tvar. A slunce je sluncem, to se nezměnilo vůbec. Okolní vzduch byl dýchatelný, a tak měl od počátku jistotu, že se neprodral červí dírou nikam do vesmíru. To kolem něj je pořád Země. Jenže je to Země v jiné době, tak vzdálená jeho vlastnímu času, že si to nedovede představit.

Neměl se nikdy dovědět, jak se sem dostal, a záhy pochopil, že nemá jedinou šanci, jak se dostat zpět.

Civilizace zmizela jako mávnutím proutku, zmizel i svět, který znal, zmizeli i lidé.

Martin tady byl – sám.

Pak udělal ten nejpřirozenější pohyb člověka 21. století. Sáhł do kapsy a podíval se na displej mobilního telefonu. Přístroj fungoval, ale nebyl tu žádný signál. A Martin tušil, že tu nikdy už žádný signál nebude. Chtěl tu věc zahodit, pak si to ale rozmyslel.

Udělal to nejrozumnější, co mohl. Celou noc se tiskl do spáry mezi skalami a třásl se zimou. Neodvažoval se kamkoli z tohoto místa odejít. Doufal, že to všechno je omyl a že si pro něj za chvíli přijdou, neustále se rozhlížel a hledal toho, kdo si s ním tak krutě zažertoval, když však na východě začalo nebe rudnout a den se přivalil jako blizzard, Martin uvěřil své nejstrašlivější předtuše.

Sám v cizím světě. Cizinec na vlastní planetě.

Sám, bez jakýchkoli prostředků. Zbyly mu jen šaty, které měl na sobě. Sako, kalhoty, prádlo, košile a kravata, polobotky a ponožky. Zkontroloval, co má v kapsách. Klíče, peněženku, doklady, peníze. Nezdá se, že by cokoli z toho ještě někdy potřeboval. A mobilní telefon.

A má ještě nůž. Nevelký zavírací nůž. Má dvojí ostří a spirálu vývrtky. Nůž se může hodit, ale co tady s vývrtkou?

Byl sám, útočil na něj chlad, měl hlad a žízeň. Žízeň zahlal záhy, i v této době byl sníh složen z krystalků vody. Ale k jídlu se tu nabízely jen podivné rostliny, jež připomínaly trávu. Pak Martin pochopil, že to tráva není, jen nějaký zvláštní mech.

Je to vůbec Země?

Nevěděl, ale ta hvězda, která se v pravidelných intervalech objevovala na obloze, to bylo jistojistě Slunce. Anebo také ne?

Neměl jedinou možnost, jak si to ověřit.

Jediné, co ho na tomto místě ještě drželo, byla Svatyně. Tenkrát tomu skalnímu masivu ještě neříkal Svatyně, byly to pro něj jen skály. Snad doufal, že se tu ještě otevře tunel a on se bude moci vrátit zpět, ale zázraky se dějí jenom jednou... Už už chtěl odejít, když jeho oči jen na kratičký okamžik zabrousily na hladký pískovcový povrch.

A tu spatřil, že v kameni je cosi vyryto.

Jako kdyby mu do srdce vrazil dýku. Tolik se už smířil s myšlenkou, že je na tomto místě a v tomto světě sám, a teď je tu nápis. Před neurčitě dlouhým časem stál na stejném místě člověk, držel v ruce tvrdý předmět a cosi ryl do skály...

Mohl tu být právě tak včera jako před pěti lety. Ale to je jedno. Martin už věděl, že tady nebude sám.

Z nápisu zbyly žalostné zbytky, ale to nevadí, eroze mohla působit celá staletí. Oči přejížděly po neforemných písmenech zleva doprava. Posvítíl si mobilem, rýhy byly zvýrazněny stíny. Bylo to marné. Poznal, že nápis je anglický, ale srozumitelné nakonec kromě slov *the* a *sun* zůstalo jen datum. Trochu ho zamrazilo. To datum totiž bylo včerejší...

2034/06/21...

Jistě, Američané nebo Angličané píšou datum naruby... Ale pokud tu někdo byl včera, měly by tu být po něm ještě jiné stopy než napůl nečitelný nápis. Martin chodil kolem, ale nenašel jedinou stopu. Pak se znovu podíval na nápis. Byl zvětralý, skoro nečitelný, a přesto je na něm včerejší datum. Jak je to možné? Proč by někdo vyrýval do skály nějaké datum z budoucnosti?

Pak spatřil další nápis, a pak ještě jeden. Pobyl u Svatyně ještě snad čtyři hodiny, aby přečetl všechno, co zde nedobrovolní turisté zanechali.

Napočítal dvaadvacet různých nápisů. Sedmkrát tam kdosi vyryl datum. Rozeznal zbytky jmen. Robert, Joshua, Jesus. A někdo také vzýval Krista a o kus dál četl jediné slůvko – POMOC.

Mráz ohromení jím pronikal skrz naskrz. Ale datum, to bylo vždy stejné – 21. červen 2034.

Našel arabštinu a čínštinu, dokonce i písmo, které vůbec neznal.

Byli tady všichni ti lidé včera? Opravdu včera? Jak je tedy možné, že nachází ten nejzvětralejší nápis tam, kam už nikdo rukou nedosáhne? Proč by kdo lezl tak vysoko? Vždyť na skále je ještě místa na psaní dost a dost.

Když se pak nad tím zamyslel, dostal neuvěřitelný nápad. Ve chvíli, kdy do té výšky ten člověk nápis vyrýval, to pro něj nebylo vysoko. Od té doby eroze odnesla okolní půdu a terén poklesl. Jak dlouho to mohlo trvat? Tisíc let? Nebo víc? Nevěděl, nebyl geologem.

Kde jsou všichni ti lidé? Kam odešli? Proč se sem nevrátili...?

Nevrátili se sem proto, že tady byli včera, a přece tak dávno?

Ještě chvíli stál a pak se rozhodl se rovněž podepsat. Otevřel nůž, ale uvědomil si, že to je jediné, co má, a že o něj rozhodně nechce přijít. Nůž se může kdykoli zlomit.

Sehnul se pro kámen. Ryl kusem čediče do pískovcové skály; nebylo to jednoduché. Nakonec se objevil čerstvý, a tedy mezi ostatními jasně zářící nápis.

„Hledám člověka. Čekám dole. Hledej kouř. Martin.“

Napsal ta slova anglicky a doufal, že se sem občas někdo zatoulá. Pak chtěl ještě napsat datum, ale pochopil,

že by to bylo zbytečné. Napsal by jen totéž co ti, co tu byli dávno před ním. Pochopil, že datum ztratilo smysl.

Nechtěl v tomto světě být sám. To, co učinil, mělo menší naději na úspěch, než když trosečník hodil láhev do rozbouřeného moře. Ale musel to udělat, do smrti by si pak vyčítal, že něco zanedbal.

Ale – byl to vůbec pískovec?

Pak se pomalu vydal dolů po svahu.

Na první lidskou kostru narazil asi po kilometru. Tam, kde končila sněžná čára.

Vybělené kosti se povalovaly napůl zahrabané v půdě. Prázdným očním důlkem prorůstal ubohý keřík, velké hnáty byly polámané...

Kdysi tady zemřel člověk a nenašel se nikdo, kdo by ho pohřbil...

Na další kostru narazil Martin o padesát metrů dál. Tři žebra trčela ze země jako polámané laťky plotu. Ostatky byly zjevně mnohem starší, protože jinak tu zbyla už jen lebka. Páteř i hnáty s pánví kamsi zmizely.

Než sešel po svahu do údolí, už věděl, že této nesmírné stráni, zvedající se snad dva nebo tři kilometry nad rovinu, bude říkat svah Kostí. Brzy přestal kostry počítat. Nenašel jedinou, na které by byly jakékoli zbytky organických tkání. Všechny tu tedy ležely nesmírně dlouho.

Cosí mu říkalo, že sem všichni ti lidé přišli, stejně jako on, 21. června 2034. Všichni zde našli smrt.

Co je zahubilo? Hlad? Zima? Strach? Od každého jistě trochu. Ani Martinovi tu nebylo příjemně, ale brzy dokázal ty poházené ostatky kolem sebe nevnímat.

Které zvíře však dokázalo ohlodat stehenní kost tak, že na ní zbyly hluboké zářezy? Žijí v tomto světě šelmy? Jistě, pokud je to pořádný svět.

Zatím se neukázaly. Ale co když...

Martin nebyl ozbrojen. Čeká i jeho podobný osud? Kdyby si teď lev nebo tygr usmysleli udělat z Martina zákusek, přibude tu brzy další kostra, kterou ohlodají mrchožrouti, kroužící teď asi sto metrů vysoko nad krajem.

Jsou to podivní mrchožrouti. Rozhodně to nejsou supi, Martin neviděl letky, ale kožnaté blány tvořící křídla. Ti tvorové, co tady tak elegantně plachtí, nejsou ptáci. Tvar křídel je neobvyklý. Protáhlé šípky, jako u ro-gala...

Teď, teď se jeden z nich snesl níž.

Martin bezděčně vykřikl. Původně se nezdálo, že by mu ten tvoreček s rozpětím křídel ne větším než jeden metr měl nahnat strach.

Pak pochopil, že se v odhadu velikosti i vzdálenosti ošklivě mylil. Ten létající tvoreček byl podstatně větší, než se mu zdálo, a právě složil svá blanitá křídla a řítil se k zemi jako sokol při lovu.

Těžko říct, zda byl útok myšlen vážně, Martin svou velikostí patrně nepředstavoval běžnou kořist, ale teď sebou raději hodil na zem, do zeleného povlaku vegetace, a nechal se poškrábat ostrými trny, než aby vystavil svou hlavu a záda této svérázné biologické zbrani.

Teprve když kolem prosvištěla blanitá křídla a tvor se opět vydal na oblohu, pochopil Martin nedozírnou propast, kterou se během jediné vteřinky propadl.

Právě na něj zaútočil ptakoještěr. Před očima se mu promítl záběr z filmu Cesta do pravěku a usoudil, že věta „Tady píšou, že se živí výhradně rybami“ je asi dost daleko od reality.

Pochopil, že na další pokus o odhad velikosti už nebude mít čas. Zoban připomínající svou strukturou krokodýlí tlamu se právě vzdaloval, ale jistě dojde brzy k novému náletu.